

Det synes jeg er rigtig godt. Der er ikke tale om et eksperiment. Der er tale om en reform, der skaber udvikling på det sociale område.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Som det allerede er fremgået af debatten, er det jo ikke sådan, at der er en opposition, der siger, at der ikke er noget i det her, som har nogle gode takter og duer, og hvor vi gerne ville være med til at prøve at få skabt en større entydighed og en større klarhed omkring myndighedsansvar osv. Det har der jo – det har jeg lyttet mig til fra alle sider – været en åbenhed over for.

Regeringspartierne tilkendegiver selv sammen med Dansk Folkeparti, at når den her lovgivning senere i dag bliver vedtaget, så ved man ikke, om man overhovedet kan føre den ud i livet, fordi der mangler så meget i klarhed om økonomi i forhold til forarbejder, at man fra flertallets side forbeholder sig muligheden for at lave det hele om, inden det kommer til at virke pr. 1. januar 2007. Det synes jeg da er et problem.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Nu får hr. Ole Stavad det jo til at lyde, som om vi næste år spoler det tilbage igen og etablerer amterne, men jeg vil bare berolige: Det gør vi ikke. Kommunerne bliver nu større og mere bæredygtige, og regionerne bliver etableret.

Det, jeg tror hr. Ole Stavad henviser til, er det med refusionsordningen, og der synes jeg, det er meget fornuftigt, at den endelige fastlæggelse af refusionsniveauet afventer udligningsreformen, så vi får taget hånd om og får sikret, at alle kommuner har mulighed for at håndtere de nye opgaver, de nu får.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har ønsket korte bemærkninger.

Inden jeg giver ordet til fru Mette Frederiksen, vil jeg af hensyn til tidsplanen gøre opmærksom på, at de eventuelle korte bemærkninger som opfølgning på fru Mette Frederiksens tale vil finde sted efter frokostpausen.

Mette Frederiksen (S):

På det sociale område blev det forlis i stedet for forlig. Det er altid ærgerligt, når et stort flertal af Folketingets partier ikke kan blive enige om det, der har allerstørst betydning for mennesker. Derfor er der set fra vores synspunkt en særlig

stor beklagelse over, at det blev et forlis og ikke et forlig på det sociale område.

Inden vi nu fortsætter den diskussion, vi allerede er godt i gang med, tror jeg, det kan være formålstjenligt at prøve at ridse op, hvad det er for nogle mennesker, vi egentlig snakker om.

Det, vi taler om i dag på det mest specialiserede sociale område, er vores handicappede medborgere. Det er børn og unge med alvorlige psykiske lidelser, det er voksne udviklingshæmmede, det er mennesker med autisme og DAMP, det er sindslidende med hjerneskader, det er unge med spiseforstyrrelser, det er alle dem med fysiske handicap. Det er vores allermost udsatte børn og unge.

Det er de spædbørn, der af deres forældre har været udsat for så massivt et omsorgssvigt, at de er fjernet fra hjemmet. Det er de børn og unge, der vokser op i hjem med så store problemer, at de på et tidspunkt i deres barndom bliver anbragt på en døgninstitution. Det er vores hjemløse. Det er de kvinder, der er ramt af vold, og som har behov for et velfungerende og godt krisecenter. Og det er alle de pårørende, alle de forældre og alle de søskende, der i deres hverdag lever sammen med et handicappet barn eller har behov for en institution, der imødekommer det behov, som lige præcis deres barn har behov for.

Kl. 11.55

Det er mennesker, vi snakker om. Det er ikke eksperimenter. Det er ikke ideologi om, hvad man tror kommuner kan løfte af opgaver. Det er mennesker, der har behov, og det er i udpræget grad mennesker, der i helt særlig grad har behov for et stærkt samfund, et samfund, der leverer lige præcis det behandlingstilbud, den kærlige hånd og den opmærksomhed, der skal til, for at de ofte på svære betingelser kan få lov til at udvikle sig. Hvis alt går vel og vi er rigtig gode, kan de endda få lov at leve livet på så normale præmisser som overhovedet muligt.

Det er derfor, at den her debat er vigtig. Det er derfor, man skal være ualmindelig opmærksom og betænksom og overveje det en ekstra gang, inden man foretager ændringer.

Igennem den her proces er det væltet ind med henvendelser fra familier og forældre, der fortæller, at deres lille søn, som er autist, efter at have været kastet rundt, efter måske at have været placeret i et tilbud, der ikke lige præcis var det rigtige, nu endelig er kommet på den amtslige institution, hvor der er de helt rigtige pædagogiske tilbud, hvor der er sammenhæng i be-